

Hồi 10

Hoạn nạn chân tình

Yến Phi cùng Lưu Dự kẻ trước người sau chuẩn vào một cánh rừng rậm, cả hai đều cảm thấy kiệt lực. Người trước vọt lên một ngọn cây cao, người sau tựa vào thân cây khác quay lại nhìn ra khoảng đất hoang bên ngoài. Nhữ Âm thành đã biến thành một chấm đen nhỏ nằm ở phía đông.

Yến Phi nhảy xuống đất nói: "Con chim ưng săn mồi không thấy theo đến".

Lưu Dự hỏi: "Nó kêu là Thiên nhân phải không?".

Yến Phi kinh ngạc: "Huynh đài kiến thức bất phàm, chính là Thiên nhân".

Lưu Dự cười cười: "Mỗ nhận được áo choàng đỏ của Khất Phục Quốc Nhân, hơn nữa hấn ta hình dung quái dị, khó mà nhầm lẫn. Yến huynh hình như đã quên mỗ tên Lưu Dự".

Yến Phi vẻ ân hận nói: "Lưu huynh chờ thấy kỳ quái, mỗ uống say rồi thời không nhớ được bất cứ chuyện gì. Lưu huynh đúng là người can đảm, biết là gặp Khất Phục Quốc Nhân mà chẳng chút sợ hãi, xuất đao chém đứt dây lưng của hấn".

Lưu Dự thần nhiên nói: "Mỗ xưa nay không sợ bất kỳ kẻ nào, chỉ không rõ làm sao Yến huynh không lập tức hủy đi bảo ngọc?".

Yến Phi lấy bảo ngọc ra, đưa cho Lưu Dự, lãnh đạm nói: "Mỗ thực ra chỉ quấy rối địch, khiến Khất Phục Quốc Nhân vướng chân vướng tay, hiện tại ngọc này đã mất tác dụng, xin giao luôn cho Lưu huynh xử trí".

Lưu Dự tiếp lấy bảo ngọc, vận mục lực dưới ánh trăng quan sát kỹ càng những đường vân nhỏ trên đó, nói: "Như vậy có thể nói mục đích của Khất Phục Quốc Nhân không phải là đoạt ngọc, chính là tìm Yến huynh mà gặp đúng cơ hội. Không biết huynh với Phù Kiên có dây dưa gì?".

Yến Phi đáp: "Chuyện này một lời khó nói hết, Lưu huynh vì chuyện gì mà tới Nhữ Âm? Nữ tử nọ có phải cùng đường với huynh không?".

Lưu Dự biết Yến Phi không muốn trả lời, chính mình cũng không phải là không có điều khó nói, cười khổ: "Tiểu đệ cũng là nhất ngôn nan tận, yêu nữ nọ tên là An Ngọc Tình, tình cờ gặp trong thành, còn muốn giết chết ta. Thật là kỳ quái, bằng vào sơn thủy

địa lý đồ trên bảo ngọc, dù cho nhận ra được đấy là danh sơn thắng cảnh nào, lại chẳng có vị trí tiêu kỳ tàng kinh, có để làm gì?" Nói xong chìa bảo ngọc cho Yến Phi coi.

Yến Phi vốn hoàn toàn không hứng thú, chẳng dừng được dụng tâm coi kỹ: "Đúng là kỳ quái!".

Lưu Dụ thâm bảo ngọc lại nói: "Ngọc này có lẽ còn giá trị lợi dụng, Yến huynh có phải từ Biên Hoang Tập tới? Có biết tình hình Cao Ngạn không?".

Yến Phi đối với vị bằng hữu sơ giao trí dững song toàn này có chút hảo cảm, không muốn lừa dối gã, liền đáp: "Nếu huynh lập tức chạy tới Thọ Dương có lẽ hẳn còn ở đó, cùng lắm nếu không gặp ở đó thì từ chỗ Hồ Bân có thể biết hướng đi của hắn, huynh với Hồ Bân là đồng liêu mà".

Lưu Dụ thất vọng ra mắt, không trả lời Yến Phi, chán nản nói: "Vậy mỗi chỉ trông vào vận khí của mình thôi, Biên Hoang Tập tình hình ra sao?".

Yến Phi đã sớm đoán mục đích của gã chính là Biên Hoang Tập, cười nhẹ đáp: "Lưu huynh chớ cười ta hiểu ít nói nhiều, quân tiên phong của Phù Dung đã tiến vào Biên Hoang Tập, phong tỏa toàn bộ đường xuất nhập, chờ nghênh tiếp đại quân của Phù Kiên, huynh tìm tới Biên Hoang Tập như vậy, không khác nào đi vào chỗ chết. Bất quá nếu Lưu huynh có thể nói thẳng cho ta biết là chuyện gì, biết đâu ta có biện pháp giúp huynh đỡ phiền phức".

Lưu Dụ ngấm ngấm thở ra, gã tuy cùng Yến Phi mới gặp đã thấy có duyên, chỉ cần coi gã biết rõ Khất Phục Quốc Nhân ẩn nấp dòm ngó ngay bên cạnh mà vẫn không kể gì an nguy của bản thân xuất thủ hủy ngọc, tránh để yêu nhân đoạt được, có thể biết gã là hạng người nào. Vấn đề là chuyện quá quan trọng, nếu để tiết lộ việc mình tìm cách liên lạc với Chu Tự tới tại Phù Kiên, thì mọi sự hỏng bét. Cười khổ nói: "Tiểu đệ phụng nghiêm lệnh, mong Yến huynh lượng thứ".

Yến Phi buông thông: "Lưu huynh đã có điều bí ẩn khó nói, ta cũng không tiện truy vấn, hiện tại trời còn chưa sáng, ta lại muốn đi thêm một đoạn nữa, chúng ta chia tay bây giờ chẳng? Hy vọng có ngày gặp lại".

Lưu Dụ nắm chặt hai tay Yến Phi thành khấn nói: "Yến huynh bỏ quá cho, Lưu Dụ hết sức cảm kích, ta đối với Yến huynh thật là nhất kiến khuynh tâm, nếu còn giữ được mạng này, Yến huynh lại có dịp qua Quảng Lăng, có thể tới phủ đệ của Tôn Vô Chung tướng quân, tiểu đệ tất sẽ tận tình bồi tiếp".

Gã nói điều này cũng giống như gián tiếp thừa nhận mình là người của Bắc Phủ binh.

Yến Phi nghe tới tên Tôn Vô Chung, trong lòng máy động, đang muốn nói thì dị biến đột khởi.

Ban đầu, hai người vẫn như trong mộng, không hiểu là có chuyện gì, bọn họ đang trong mật lâm khuôn viên chừng ba trượng, cành lá bỗng rung động ào ào, kèm theo cuồng phong từ cánh đồng hoang phía tây bắc thổi tới.

Tiếng kêu gào tựa hồ từ bốn phương tám hướng truyền lại, ban đầu còn nhẹ bên tai, chỉ sau một sát na đã biến thành những âm hưởng vang dội trong rừng, ập vào màng nhĩ hai người, xung quanh tràn đầy kinh khí, hình thành vô số những đợt sóng chũm chũm liệt sắc như dao quét tới, giống như bỗng nhiên bị hãm trong cuồng phong bạo vũ, thiếu chút là đứng cũng không vững, đến khi miễn cưỡng trụ bộ được thì đã kết thúc.

Yến Phi cảm thấy trời đất tối sầm lại, ánh sáng tự nhiên dường như không thay đổi, vầng trăng sáng vẫn nguyên dạng, chỉ có hộ thể chân khí bị luồng khí thể cuộn xoáy kia tập kích tan mất, chân lực giảm sút đến mức chưa từng thấy. Vậy mà cho đến lúc này gã còn chưa biết vị trí của kẻ tập kích, chỉ biết kẻ này võ công chí cao, chẳng những từ trước chưa từng thấy, chưa từng nghe, mà thậm chí còn chưa từng nằm mơ đến.

"Xoẹt!".

Lưu Dụ rút hậu bối đao ra, trong lúc Yến Phi đang nghiêng trái ngã phải mơ hồ nhìn ra bãi hoang. Gã vốn đã chịu đựng không nổi, ứng phó lại càng vất vả.

Thoắt cái hai luồng kinh khí như thể hữu hình, uy lực không thể kháng cự phân biệt ập thẳng vào bối tâm hai người, nếu bị đánh trúng chắc chắn lục phủ ngũ tạng đều tan nát, hộ thể chân khí hoàn toàn không còn tác dụng.

Yến Phi qua cảm giác hiểu rõ Lưu Dụ do không có cách nào tránh khỏi nên đành phải huy đao chém vào luồng kinh khí, mà khí công của người công kích chắc chắn hơn hẳn hai người, lại đem toàn lực thi xuất, hậu quả thế nào khả dĩ đoán được.

Yến Phi liền đem nguyệt kinh chuyển thành nhật khí, mũi kiếm phát xuất âm thanh vi vút xé gió, mau lẹ đâm vào khoảng trống giữa hai luồng khí trụ, mũi kiếm lách ngược dòng khí lưu đâm vào đối thủ.

Lưu Dụ lúc này toàn thân chân kinh dồn lên nhất đao đã đánh trúng luồng khí trụ sắc bén, hốt nhiên phát giác kinh đạo đối phương thâm giảm mấy thành, nhưng đã như bị một chùy ngàn cân quật trúng lưỡi đao, oẹ một tiếng, phun ra một bùm máu, bay ngược ra sau, đến khi sống lưng đụng phải một thân cây khô mới ngồi phệt xuống, khí huyết đảo ngược, chỉ chút nữa là không giữ nổi hậu bối đao vốn xưa nay chưa hề rời khỏi tay.

Kinh khí giao kích vang lên thành một chuỗi thanh âm liên tiếp trong khoảng rừng tối đen mịt mù, Lưu Dụ mắt còn đang nổ đom đóm bỗng thấy một hắc y nhân cao lớn, mang mặt nạ quỷ dữ tợn đáng sợ, song tụ bay tung, đánh cho Yến Phi khốn đốn, luồn đông tránh tây, bên trái thừa thì bên phải thiếu, nguy cơ trùng trùng, sơ sẩy là táng mạng tại dương trường.

Lưu Dụ biết Yến Phi liều mạng kháng địch cứu mình, bằng không mình chẳng còn ngồi đây mà thở, mà đã biến thành xác chết từ khuya rồi, trong lòng rất cảm động, mau chóng hồi phục khí lực, lấy bảo ngọc trong người ra quát to: "Thái Bình bảo ngọc ở đây!".

Rồi dụng kinh ném bảo ngọc ra ngoài rừng.

Ma đầu đáng sợ vung tay áo đánh bật Yến Phi sang bên, rồi bỗng nhanh như quỷ mị xuyên qua rừng cây đuổi theo bảo ngọc.

Lưu Dụ hoảng mang chạy lại chỗ Yến Phi đang cố gắng đứng lên, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đầy vết máu.

Bỗng nhiên từ bên ngoài truyền vào tiếng quát tháo đánh nhau, Yến Phi lộ thần sắc vui mừng, đặt tay lên vai Lưu Dụ nói: "Trời giúp ta rồi, chính là Khất Phục Quốc Nhân vừa tới, chắc hẳn không còn mệnh, chí ít không tới tìm bọn ta được. Mau đi thôi".

o0o

Hai người ngồi trong một khoảnh rừng rậm trên đỉnh đồi có một nhánh sông chảy quanh, cách xa nơi bị tập kích hàng chục dặm. Họ phục tại chỗ trũng ở bờ sông lạnh lẽo, há miệng thở dốc.

Lưu Dụ bỗng nhiên bật cười, lại phun ra một búng máu, không biết gã đang vui vẻ hay đang thống khổ nữa.

Yến Phi vốn muốn hỏi, chợt cũng bật cười, cười đến khổ sở, nhưng cực kỳ thoải mái.

Lưu Dụ cảm khái: "Mỗ nói viên ngọc tà ma đó có chỗ dùng, chẳng ngờ lại dùng để cứu mạng, lại còn biết đâu nhờ nó lấy đi mạng chó của Khất Phục Quốc Nhân. Ai! Mẹ nó! Thiên hạ lại có cao thủ đáng sợ như thế, coi y không dám lộ mặt thật, theo mỗ đoán nếu chẳng phải Tôn Tư thì là Giang Lăng Hư hai yêu nhân đó".

Yến Phi bò lên phía trước hai bước, vục đầu xuống dòng nước mát, Lưu Dụ thấy hay, cũng học theo gã, tiến tới nhúng đầu xuống sông.

Trời dần sáng, dòng sông nhỏ cuộn chảy quanh khu đất rừng, trên bờ cây cối ken dày, tạo thành nơi tỵ nạn lý tưởng cho hai người.

Lưu Dụ nhắc đầu lên khỏi mặt nước trước tiên, mặc kệ nước chảy đầy mặt, ngó quanh nói: "Y cũng có thể là An Thế Thanh, phụ thân của An ngọc Tình, tuy nhiên khả năng không cao. Hãy coi thử xem ai có thể tìm thấy chúng ta, từ đây có thể biết người ấy là ai".

Yến Phi chống gối ngồi dậy hành khí vận huyết, nói: "Thương thế Lưu huynh sao rồi?".

Lưu Dụ xoay người nằm ngửa, nhìn lên khoảng không trên đầu rừng: "Chỉ là ngoài da, không đáng ngại lắm. Còn chưa có lúc nào đa tạ đại ân cứu mệnh của huynh".

Yến Phi cười khẽ: "Huynh cứu ta, ta cứu huynh, mọi người cùng chung hoạn nạn, huynh phải chăng vẫn muốn tới Biên Hoang Tập?".

Lưu Dụ chợt nói: "Việc càng khó, ta càng cảm thấy hứng thú, hoặc giả ta là loại người không cam chịu, ưa sự kích thích. Ta đang cảm thấy chưa bao giờ cuộc đời có ý nghĩa như bây giờ".

Yến Phi gật đầu nói: "Huynh quả thật là một người rất đặc biệt, trước hết có thể trả lời ta một vấn đề hay không?".

Lưu Dụ lờ mờ đoán được Yến Phi muốn nói gì, trải qua cuộc chiến vừa rồi, quan hệ giữa hai người đã khác hẳn, gần như đồng sanh đồng tử, kể vai tác chiến, liền đáp: "Được chứ! Ta thân mang trọng trách được thứ sử đại nhân phó thác, dù cho mất mạng cũng phải dẫn thân".

Yến Phi nhẹ giọng: "Tạ Huyền?".

Lưu Dụ thản nhiên đáp: "Mệnh lệnh là do Tạ thứ sử tự thân phát ra".

Yến Phi vui mừng nói: "Vì sao bỗng nhiên huynh lại nói thật ra như vậy?".

Lưu Dụ quay sang nhìn, những đường nét đẹp đẽ đầy nam tính dương cương trên khuôn mặt Yến Phi lọt vào mắt gã, không một chút tục khí giang hồ, mà lại rất sáng láng đẹp đẽ, khiến người khác vui vẻ tín nhiệm cùng gã giao kết, liền nhẹ nhàng nói: "Đạo lý rất đơn giản, nếu không có huynh giúp đỡ, ta tuyệt không có khả năng hoàn thành sứ mệnh, vì vậy đó là lựa chọn sáng suốt của ta".

Yến Phi hướng mục quang về phía gã, ánh mắt giao nhau, đều cảm thấy tin cậy lẫn nhau, không còn chút nghi kỵ nào nữa.

Yến Phi nói: "Thực không dám giấu, Cao Ngạn tới Thọ Dương để vì ta hẹn gặp Tạ Huyền. Ta vốn có biện pháp khiến cho ông ta thắng trận này, đáng tiếc hiện tại lại không thể nắm chắc".

Lưu Dụ nghe tới đó bật ngồi dậy, nghiêm túc nói: "Xin được nghe rõ".

o0o

Tạ Huyền dừng ngựa bên ngoài Quảng Lăng thành, hai bên là hai đại tướng thủ hạ Lưu Lao Chi và Hà Khiêm, hai người này toàn thân giáp trụ, càng làm nổi bật Tạ Huyền nho cân bố y, phong thần tuấn tú, nhiều phần khác biệt.

Hai vạn quân tiên phong do Tạ Diễm suất lĩnh hướng về phía trước tiến lên, mục tiêu là trọng điểm chiến lược Bát Công Sơn trên bờ đông Phì Thủy.

Tạ Huyền nhìn Bắc Phủ binh như lang như hổ hùng dũng diễu qua trước mặt, tâm tư như triều thủy cuộn trào.

Từ khi thành lập Bắc Phủ binh tới nay, ông chưa từng nếm qua vị đắng chiến bại, khiến cho uy danh vang dội, trận chiến xác lập địa vị ngày nay xảy ra bốn năm trước, khi đó Phù Kiên phái nhi tử là Phù Phi suất lĩnh bảy vạn quân, tiến công Nam Tấn, trước tiên công chiếm Tương Dương, bắt thứ sử Chu Tự làm tù binh, chiếm được cứ điểm dừng chân rồi, lập tức phái Bành Siêu tiến công Bành Thành, làm chấn động triều đình Kiến Khang. Khi đó toàn do Tạ An một mình xếp đặt nghị sự, ông kinh nghiệm ít ỏi nhận mệnh xuất chiến, lần đó Tạ An chỉ nói hai câu: "Hư trương thanh thế, thanh đông kích tây", do vậy ông y theo dặn dò của Tạ An, hư trương thanh thế muốn tiến công nơi chứa lương của Bành Siêu, buộc Bành Siêu phải kéo quân về bảo vệ, Hà Khiêm mới thừa cơ thu phục Bành Thành. Bành Siêu sau khi hội quân với cánh quân kia, mang binh lực hơn sáu vạn lại xua quân tiến về phía nam, bao vây trọng trấn Tam A cách Quảng Lăng chừng trăm dặm, ông lập tức từ Quảng Lăng tây tiến đánh úp, đại phá Tần quân, lại đốt cháy chiến hạm lương thuyền của địch, cắt đường rút lui, tiến công tiêu diệt gần hết sáu vạn quân Tần ở Tam A, đáng tiếc đã mất Tương Dương, khiến cho có ngày hôm nay Phù Kiên muốn đích thân kéo quân nam hạ.

Lần này đại quân Phù Tần nam lai, so với năm đó khác hẳn, chẳng những tận xuất mãnh tướng tinh binh, Mộ Dung Thùy cùng Diêu Trường là những chiến tướng dũng mãnh cái thế, khiến ông nửa phần chiến thắng cũng không nắm được, bất quá ông hoàn

toàn tin vào một tay sắp xếp của Tạ An, vì xưa nay chưa bao giờ ông nhìn sai, chỉ không biết lần này có linh nghiệm hay không?

o0o

"Pang!".

Hoàn Huyền một chưởng bổ xuống mặt bàn bằng gỗ nam, lập tức một dấu tay hiện ra, hấn cả đêm trước không ngủ được, một mình tại nội đường uống rượu giải sầu, trong lòng đầy phần uất.

Lời trách mắng của Hoàn Xung vẫn vang vang bên tai, hấn tự xét thấy so với Tạ Huyền, trên mọi phương diện mình đều trội hơn, vậy mà liệt danh trên bảng Cửu Phẩm cao thủ, Tạ Huyền chiếm ngôi đệ nhất, hấn đành chịu thứ hai; hiện giờ đại quân Phù Tần nam lai, Tạ Huyền đốc quân nghênh chiến, mình chỉ có thể khốn thủ Kinh Châu, đang khi càng nghĩ càng tức. Mưu sĩ thủ hạ thân tín nhất Khuông Sĩ Mưu từ ngoài nói vọng vào: "Sĩ Mưu có chuyện trọng yếu muốn lập tức bẩm lên".

Hoàn Huyền trầm giọng đáp: "Nếu chẳng phải chuyện gấp rút thì đừng làm phiền ta".

Khuông Sĩ Mưu nhẹ bước tới sau lưng hấn, chấp tay nói nhỏ: "Đại tư mã chẳng biết có phải vì lo lắng tình thế Giang Hoài, sau khi gặp Nam quận công vết thương cũ tái phát, phải nằm trên giường, vô phương chữa trị, xem ra tình hình bất diệu".

Đại tư mã chính là Hoàn Xung, còn áp phong của Hoàn Huyền là Nam quận, cố nhiên là Nam quận công.

Bốn năm trước trong trận chiến Tương Dương, Hoàn Xung trúng độc của người Tần, trúng độc còn dư, từ đó lúc nào độc thương cũng có thể phục phát, thủy chung vẫn không có cách nào thanh trừ độc tố trong mình, khiến ông sức lực ngày càng kém, lại thêm niên kỷ cao, không thể nào hồi phục sự dũng mãnh năm nào.

Khuông Sĩ Mưu trang phục văn sĩ, thân thể gầy mòn, cặp mắt gian xảo lén lút, là loại người rất thích dùng tâm kế xảo thuật.

Hoàn Huyền lại uống cạn một chén rượu, vẻ bất cần nói: "Ông ta chết đi là tốt nhất, uy phong bao nhiêu đều mất sạch cả rồi".

Khuông Sĩ Mưu mừng rỡ: "Chỉ bằng một câu nói của Nam quận công ngài, hoàng đồ bá nghiệp tất thành".

" Choang!".

Chén rượu trong tay Hoàn Huyền rơi xuống mặt bàn vỡ tan, hấn giật mình nói: "Người nói gì vậy?".

Khuông Sĩ Mưu cung kính: "Chiến bại thì khuyh gia, chiến thắng thì phúc tộc, chuyện này là kết cục tất yếu của tất cả các trọng thần danh tướng công cao át chủ của Nam Tấn. Hiện tại đại quân của Phù Kiên nam lai, triều đình rối ren, nếu Đại tư mã có chuyện cái gì đấy ba dài hai ngắn, Tư Mã Diệu không có chọn lựa nào khác, ắt để Nam quận công kế thừa vị trí của đại tư mã, để làm an lòng quân Kinh Châu. Đây là thời cơ trời ban, bằng không nếu chuyện này xảy ra trong lúc yên ổn, Tư Mã Diệu sẽ thừa cơ tước đi binh quyền của Hoàn gia".

Hoàn Huyền sắc mặt trắng bệch nói: "Nếu Phù Kiên đắc thắng thì thế nào?".

Khuông Sĩ Mưu nói: "Chỉ cần Nam quận công đang nắm binh quyền, có thể thuận lý thành chương tự lập làm vua, hiệu triệu quân dân nam phương, nhân lúc Phù Kiên chưa vững chân, lợi dụng thế lợi đầu nguồn, thuận dòng đánh úp, đẩy lùi Phù Kiên lên phương bắc, có thể thành đại nghiệp".

Sắc mặt Hoàn Huyền càng thêm trắng bệch, ngưng thần nhìn những mảnh chén vỡ trên mặt bàn, nói từng tiếng một: "Người muốn ta...".

Khuông Sĩ Mưu vội nói: "Sĩ Mưu nào dám mạo phạm đến Nam quận công, nhất thiết là do ngài tác chủ, Sĩ Mưu chỉ cố tận trách nhiệm thần tử, không muốn Nam quận công để mất cơ hội tốt".

Hoàn Huyền yên lặng không nói, nhưng lồng ngực nhô lên thụt xuống không ngừng, rõ ràng nội tâm đang đấu tranh dữ dội.

Khuông Sĩ Mưu lại hạ giọng kể tai hấn nói: "Chỉ cần Nam quận công làm bộ mong mỗi bệnh tình đại quân công mau khỏi, sau đó xin giao cho hạ nhân dùng thánh dược liệu thương chữa trị cho Đại tư mã, khi đó có thể thỏa mãn tâm nguyện xưng bá thiên hạ của Đại tư mã rồi".

Hoàn Huyền kể từ lúc này như có một chỗ tựa êm ái, tự tan mất hết thứ lực lượng xuyên suốt từ trước, nhắm mắt rên rỉ: "Nếu ông ta phục dược mà chết đi, Hoàn Huyền ta chẳng phải trở thành kẻ bất nhân bất nghĩa hay sao?".

Khuông Sĩ Mưu nói: "Nam quận công xin yên tâm, loại thuốc này sau khi dùng phải ba năm mới phát tác, tác dụng của nó chỉ khiến Đại tư mã vô pháp áp chế dư độc trong thân thể, bảo đảm thần bất tri quỷ bất giác. Ai! Nhân vì Sĩ Mưu mong liễu giải nỗi niềm tâm sự của Nam quận công mà phí mất một phen công phu thu xếp về đây".

Hoàn Huyền trầm giọng nói: "Thuốc đâu?".

Khuông Sĩ Mưu rút từ trong bọc ra một hộp gấm, cung kính đặt lên bàn.

Hoàn Huyền mở to song mục, nhìn xoáy vào hộp gấm, hỏi: "Chuyện này có ai biết?".

Khuông Sĩ Mưu chắc mẫm lập công to, mắt mũi sáng rực nói: "Sĩ Mưu làm sao có thể sơ hốt như vậy, chuyện này chỉ duy nhất có Sĩ Mưu biết mà thôi".

Hoàn Huyền gật gật đầu, bỗng phản thủ một chưởng, đập vào ngực Khuông Sĩ Mưu, tiếng xương vỡ thịt đập vang lên, Khuông Sĩ Mưu trúng chưởng văng ra xa, không kịp kêu thảm lấy một tiếng trước lúc chết.

Hoàn Huyền cầm chiếc hộp gấm lên, thận trọng cất vào trong bọc, giống như không có chuyện gì xảy ra, bình tĩnh nói: "Hiện tại chỉ mình ta biết thôi".

- o O o -